

Autor: VERONIKA BEDNÁŘOVÁ
Odkaz: <http://www.lidovky.cz/>
ISSN: 0862-5921

Co je české, to je hezké

Jdu ze Staroměstského náměstí k Nové scéně Národního divadla. Tam se dnes koná diskuse Institutu umění - Divadelního ústavu s názvem **Co je české, to je hezké**.

Jak se tak proplétám mezi miniobchody s ruskými bábuškami a tričky Czech Drinking Team (něco jako české pijácké družstvo), tuším, jak dobře je, že se tam bude řešit otázka české identity v globálním kulturním kontextu.

"Čtu Nesnesitelnou lehkost bytí jako přípravu na Prahu," psala mi v roce 1991 extaticky kamarádka z Londýna, která se do Československa chystala poprvé v životě. Když dorazila, překvapily ji možná omšelé fasády domů, ale bylo jí to jedno. Chtěla vidět rodný dům Franze Kafky.

I před Velikonocemi roku 2012 jsou návštěvníci Prahy narvaní v ulicích. Fasády, ty už máme nádherné. Ale když se podíváte na diskusní fóra pro turisty, až příliš často se tam objevuje: Praha je krásná, mají tam Karlův most, Kafku a Kunderu! Občas zazní Čapek, Hrabal, Forman.

Jenže Kafka, Čapek a Hrabal jsou mrtví. Milan Kundera žije ve Francii, Miloš Forman v Americe, oběma je přes osmdesát. Kam jsme se tedy od roku 1989 posunuli v propagaci české kultury do zahraničí?

Občas do Prahy přijedou - z Bruselu či Londýna - renomovaní specialisté na kulturní politiku velkých měst. Už minimálně dekádu upozorňují na to samé - že se o cizince staráme velmi povrchním způsobem a o tuzemce vůbec ne. Matka měst se ne a ne probudit ze své historické tradice. Ale proč?

Když jdete ze Starého do Nového Města a vidíte magnety na ledničku s Krtky Zdeňka Millera, musíte se zákonitě začít obávat. Co když se z našich památek stane staromódní věc, která za pár let nebude nikoho zajímat? Lidé z dnešních diskusních fór jsou totiž náročnější, než byla moje kamarádka v roce 1991.

Reagují na internet, nové technologie, pouliční divadelní akce, site-specifické projekty, centra performančního umění. Hledají novou, konkrétní filozofii našeho města, nové vzrušení, novou energii. Nacházejí jen nekonkrétnost a zmatek. Kouknou se na rodný dům Franze Kafky (tedy na ten, co tam stojí místo něj), ale uspokojení z toho nemají. "Naše Praha" jednoduše není výjimečná královna, která tady samozřejmě vždycky bude, protože je to přece historická danost.

Vědí to západní státy, které dnes velmi seriózně řeší investice pro příští generace. Řeší podporu uchovávání kulturních památek, ovšem spojenou s podporou obchodu s kulturními produkty a také rozvojem kulturních služeb a infrastruktury. Odměnou za to jim je příležitost k nemalému hospodářskému růstu.

Cestou k Nové scéně mě zastaví několik prodejců. Mluví na mě anglicky, německy a rusky. Nabízejí zvířátko na baterky, co se samo honí za vlastní oháňkou. Jaké sdělení v sobě tedy česká současná kultura nese?

O autorovi: VERONIKA BEDNÁŘOVÁ, reportérka Pátku LN e-mail: veronika.bednarova@lidovky.cz